

Ημερολόγιον
η Κυψέλη του έτους 1886

X.

Αιτία ζηλοτυπίας

Χαρακτήρ (εις πράξιν μίαν)

Ημερολόγιον η Κυψέλη του έτους 1886, Σύρος (1886), σ. 130-136

ΑΙΤΙΑ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

(Εἰς πρᾶξιν μίαν)

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἑλένης ἠυπρεπισμένον· πρὸς τὰ δεξιὰ ἐσώθυρα, ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα, ἐπὶ ταύτης λεύκωμα ἀναμνήσεων καὶ ἀνθοδέσμη.

ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἦργησα νὰ ἔλθω σήμερον Ἑλένη μου, ἀλλὰ... γνωρίζεις αἱ ἀσχολίαι μου.

ΕΛΕΝΗ

Ὡραῖα δικαιολογία ἔραστοῦ λέγοντος ὅτι ἀγαπᾷ, τὶ ἀσχολίας εἶχες, μήπως εἶχες ἄλλην συνέντευξιν πρὸ τῆς ἐνταῦθα;

ΦΙΛΗΜΩΝ

Αἰωνίως ὑποπτος δὲν μὴ ἀρέσκει διόλου αὐτὴ ἢ ὑποψία, τὰς ὑποψίας φέρει τὸ γῆρας, μὴ μ' ἀναγκάζεις λοιπὸν νὰ εἶπω ὅτι ἐγήρασε τοσοῦτον προώρως ἢ καρδιά σου.

ΕΛΕΝΗ

Τὸ γῆρας φέρει ὑποψίας, ἀλλ' αἱ ὑποψίαι τοῦ γήρατος εἶναι ὡς αὐτὸ ρικναὶ καὶ ψυχραὶ ἐνῶ αἱ ὑποψίαι μου εἶναι θερμαὶ καὶ μάλιστα τοσοῦτον, ὥστε δύνανται ν' ἀναφλέξωσι τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔρωτα, φόβος μόνον ὑπάρχει, μήπως ἡ φλόξ ὑπερβολικῶς ἐξογκουμένη τὸν καταστρέψῃ, τὸν μεταβάλλῃ εἰς στάκτην.

ΦΙΛΗΜΩΝ

Ὅμιλεῖς ὡς φιλόσοφος καὶ ἐκφράζεσαι ὡς γρῖφος, πλὴν τί μ' ἐνδιαφέρει, ἀρκεῖ ὅτι εὐρίσκομαι πλησίον τῆς προσφιλοῦς μοι ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς, ἀδιάφορον ἂν οἱ λόγοι τῆς ἦναι ἀκατάληπτοι· ὁμιλεῖς περὶ ὑποψιῶν, οἱ φόβοι σου θὰ διασκεδασθῶσιν ὅταν ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα ὅτε θ' ἀκούσωμεν τό . . . Ἡσαία χόρευε . . .

ΕΛΕΝΗ

Ἀλήθεια Φιλῆμων τί χαρὰ! φαντάσου φαντάσου!!
πότε πότε;

ΦΙΛΗΜΩΝ

Πότε, πότε, ὅταν αἱ περιστάσεις τὸ ἐπιτρέψωσι, ἀλλ' ἐλησμόνησας ἤδη τὰς ὑποψίας σου;

ΕΛΕΝΗ

Ἡ σκέψις μόνον ὅτι θὰ ζήσωμεν πάντοτε ὁμοῦ ἀφαιρεῖ ὅλους τοὺς φόβους μου, διότι τότε θὰ ἦσαι μόνον ἰδικός μου θὰ ἦσαι πάντοτε πλησίον μου θὰ θά... (καθ' ἑαυτήν), ἀλλὰ πολὺ μοὶ φαίνεται σήμερον γενναῖος, δι' ὅ,τι ἄλλοτε παρεπονούμην κατ' αὐτοῦ ἤδη παραπονεῖται ἐναντίον μου, μήπως τοῦτο ἐμφαίνει ἔλλειψιν ἀγάπης; ἴδωμεν.

ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἦδη βλέπω Ἐλένη ὅτι μ' ἀγαπᾷς διότι ἡ εὐγλωττία σου διακόπτεται ἡ εὐγλωττία δὲ τῶν γυναικῶν δὲν ἐλαττοῦται εἰμὴ πρὸ μεγάλης συγκινήσεως· εἶναι ἀληθές;

ΕΛΕΝΗ

ὦ ἀληθές, ἀληθέστατον, ὅταν μὲ καταλαμβάνει ὑπέρμετρος χαρὰ, οὐδὲν δύναμαι νὰ εἶπω.

ΦΙΛΗΜΩΝ (λαμβάνων τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης λεύκωμα)

Τι ὠραῖον λεύκωμα.

ΕΛΕΝΗ

Μόνον πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὸ ἔλαβον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκοσμήθη ἀκόμη διὰ πολλῶν ἀναμνήσεων, ἀλλὰ σὺ τώρα θὰ μοὶ γράψῃς ἓνα θερμὸ θερμὸ ποιηματάκι, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μοὶ ἔγραφες εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔρωτός μας, ἐνθυμεῖσαι Φιλῆμων; τί εὐτυχεῖς ἡμέραι! . . .

ΦΙΛΗΜΩΝ

Ναὶ ἀλλ' αἱ πρῶται ἐμπνεύσεις παρῆλθον καὶ μετ' αὐτῶν τὰ στιχουργήματα.

ΕΛΕΝΗ

Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον, δὲν εἶμαι εἰσέτι ἱκανὴ νὰ σοῦ ἐμπνεύσω τοσοῦτον ἔρωτα ὥστε νὰ μοὶ γράψῃς δύο στίχους;

ΦΙΛΗΜΩΝ

Δὲν εἶπον αὐτὸ Ἑλένη, ἔρωτα μοὶ ἐμπνεύεις ὑπερβολικὸν, ἀλλ' ἤδη πλησιάζομεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν ἰδανικὸν βίον, καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν πραγματικότητα, καὶ τὰ στιχουργήματα ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ἐπιτρέπονται.

ΕΛΕΝΗ

Τὶ ἰδανικότης, τί πραγματικότης, ὅταν ἀγαπώμεθα εἴμεθα τριγῶνες αἰωνίως παίζουσαι καὶ τὰ πάντα ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ διατὶ Φιλῆμων ὅταν ἡ καρδία πάσχει τὰ χεῖλη γελῶσι; αὐτὸ εἶναι ἀληθές, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι μωροὶ ὑποστηρίζοντες τὸ ἐναντίον.

ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἐάν τοὺς ὑποστηρίζοντας τὸ ἐναντίον θεωρῆς μω-
ροὺς κατατάξόν με παρακαλῶ εἰς τὴν χορείαν αὐτῶν
(ἀναγινώσκει τὸ λεύκωμα καθ' ἑαυτόν).

ΕΛΕΝΗ

Ὅχι δὲν θὰ σὲ κατατάξω, καὶ πρὸς τοῦτο θὰ σὲ
πείσω ἰδοὺ ἢ ἀπόδειξις, ἢ καρδία μου πάσχουσα πάλ-
λει σφοδρότατα, καὶ ὅμως τὰ χεῖλη μου γελῶσι.

ΦΙΛΗΜΩΝ

(Ἐξακολουθῶν ν' ἀναγινώσκει καὶ ὡσεὶ ἀλλοφρονῶν)

Καὶ πρὸς τί ταῦτα;

ΕΛΕΝΗ

Ἄγνοῶ, γνωρίζω μόνον ὅτι εὕρισκομένη πλησίον σου
πάσχω ταῦτα, καὶ πλησίον τοῦ Λίλη ὅτε ἀνεχώρει
(ἀκούεται ἔσωθεν φωνὴ κρᾶζουσα τὴν Ἑλένην, αὕτη
φεύγει).

ΦΙΛΗΜΩΝ (μονολογῶν)

Λίλης ἐξομολογεῖται περιπαθῶς ἐν τῷ λευκώματι,
διὰ τὸν Λίλην πάσχει. Ἄ τὴν ἄπιστον ἐρωμένην, ἃ
τὴν προσωποποίησιν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς προσποιή-
σεως, τὴν ἠγάπων μ' ὅλον τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος μ' ὅλην
τὴν περιπάθειαν τῆς νεαρᾶς μου καρδίας· νύκτας πολ-
λὰς διήλθομεν σύννοες, τὰ φιλήματά της δὲν ἐξηλεί-
φθησαν ἔτι τῶν παρειῶν μου, αἱ ὠραῖαί μας σκέψεις
περὶ τοῦ μέλλοντος δὲν ἀπεσβέσθησαν ἔτι τῆς μνήμης
μου, καὶ διὰ ταῦτα πάντα προσεποιεῖτο; ὦ εἶναι πολὺ,
εἶναι ὑπερβολικόν, . . . ἔρωσ παιδίον ὄντως διὰ τὰς γυ-
ναῖκας, ἀλλὰ θηρίον διὰ τοὺς ἀνδράς. Γυναῖκες τέρα-
α εἶσθε διὰ ν' ἀπατάτε καὶ ὄχι διὰ ν' ἀγαπάτε.

(Εἰσέρχεται χαρίεσσα ἢ Ἑλένη ἀκούσασα δὲ μόνον τὰς τελευταίας λέξεις).

ΕΛΕΝΗ

Ἐτελείωσες τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ Ὁθέλλου; μήπως τοῦτον ἔχετε σκοπὸν νὰ διδάξητε; δὲν μ' ἀρέσει διόλου . . . Ἡ Χαρίκλεια ζητεῖ ἄνθη . . . (γελά).

ΦΙΛΗΜΩΝ

᾽Ω μανία μ' ἐμπαίζει . . .

ΕΛΕΝΗ

Παρεφρόνησας φίλε μου;

ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἑλένη ἀπὸ τοῦδε ἀναχωρῶ χαῖρε, εὐδαιμόνει μετ' ἐκείνου . . . ἀναχωρῶ καὶ θὰ καταταχθῶ εἰς τὸν στρατόν, ἢ Ἑλλάς ἀνοίγει ἤδη ἀγῶνας πρὸς εὐρὺ στάδιον. Θὰ πορευθῶ ἐκεῖ, θὰ αἰσθανθῶ τὴν ὄσμην τῆς πυρίτιδος καὶ τὴν φρίκην τὴν ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ κινδύνου θὰ ἀκούσω τὰς σφαίρας συριζούσας κύκλω μου, καὶ θὰ ἴδω τὴν λάμψιν τῶν ξιφῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκ τοῦ καπνοῦ τῶν πυροβόλων σκότους· καὶ ἐὰν μὲν σφαῖρα τις πυροβόλου ἔλθῃ καὶ κορέσῃ τὴν αἰμοχαρῆ δίψαν τῆς καὶ παύσῃ τὸν ἀπαίσιον συριγμὸν τῆς εἰς τὰ φλέγοντα στήθη μου, θὰ τὴν δεχθῶ εὐχαρίστως ἂν δὲ μὴ, τὴν σφαῖραν ταύτην θὰ τὴν θέσω ὁ ἴδιος· εὐτύχει μετ' ἐκείνου ἄπιστος. . . (φεύγει).

ΕΛΕΝΗ (μόνη)

Οἶα μεταβολή! νὰ πιστεύσω ὅτι ἀστειεύεται ἢ ὅτι σπουδαιολογεῖ; ᾽Ω ναὶ σπουδαιολογεῖ καὶ τοῦτο τὸ δεικνύει ἢ ἀγρία λάμψις τοῦ βλέματός του ἢ βλοσηρὰ

καὶ ἀποτρόπαιος ἐν τῇ γλυκύτητί της μορφῇ του . . .
ἀλλ' εἰς τί ἔπταισα, διὰ τί νὰ ὀργισθῆ τοσοῦτον ἐναν-
τίον μου! Θεέ μου, πρὸ ὀλίγου ἔτι δὲν ἦτο ἐνταῦθα
εὐχαρις; ἔφυγε ἔφυγε χωρὶς νὰ μοὶ δώσῃ τὸ σύνηθες
φίλημα του, ἔφυγε ὀργισμένος ἐναντίον μου, εἰς τί
ἔπταισα; (κλαίει).

ΦΙΛΗΜΩΝ (εἰσέρχεται ἀποτόμως)

Ἐλένη σ' ἐξορκίζω νὰ μ' εἴπῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνάν-
δρου ἐκείνου, ὅστις κατώρθωσε νὰ σαγινεύσῃ τὴν καρ-
δίαν σου, καὶ νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν μας.

ΕΛΕΝΗ

Ἄπιστε, δὲν γνωρίζεις ὅτι ἐκεῖνος ὀνομάζεται Φι-
λήμων, ἀλλ' ὄχι, δὲν εἶναι αὐτὸς ἀνάνδρος, αὐτὸς εἶναι
πολὺ γενναῖος, καὶ ἦλθε ν' ἀγαπήσωμεν, διότι εἶδε ὅτι
μ' ἐλύπησεν. . .

ΦΙΛΗΜΩΝ

Μὴ μ' ἐμπαίζεις, δὲν μὲ ἀπατᾷς πλέον, ρίψον τὸ
προσωπίον, ὅφ' ὃ μέχρι τοῦδε ἐκρύπτεσο, καὶ φανέρω-
σον τὴν ἀλήθειαν· ἀγαπᾷς σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' εἶπέ τὸ
ἐπώνυμον τοῦ προσφιλοῦς τῆς καρδίας σου, διότι πρῶ-
τον θὰ ἐκδικηθῶ καὶ εἶτα θ' ἀποθάνω· ὠρκίσθην εἰς
τὴν Στύγα.

ΕΛΕΝΗ

Τὴν Στύγα! . . ἄπιστε ἀγαπᾷς ἄλλην; καὶ προσε-
ποιεῖσο τὸν ὀργισμένον διὰ ν' ἀπαλλαχθῆς εὐκόλως
ἐμοῦ; εὐτυχῶς τ' ὄνομα της ἐξέφυγε τῶν χειλέων σου,
ἰδοὺ ἐπληρώθησαν αἱ ὑποψίαι μου . . . πολὺ καλὰ οὐ-
δὲν ἔχω νὰ σὲ εἴπω, ὕπαγε νὰ σοὶ τὸ εἶπῃ ἡ Στύγα
εἰς τὴν ὁποίαν ὀρκίζεσαι, ἄλλοτε ὀρκίζεσο μόνον εἰς
ἐμέ. . . (κλαίει)

ΦΙΛΗΜΩΝ

Κλαίεις Ἑλένη; Τὰ δάκρυα τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ ἄμυνα κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι πάντοτε ἀρκούντως ἰσχυρά! Νὰ μοὶ εἴπῃς τίς εἶναι ὁ Λίλης ἐκεῖνος ὅστις τοσοῦτον περιπαθῶς σοὶ γράφει ἐν τῷ λευκώματι; καὶ περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ἔλεγες ὅτι εὐρισκομένη πλησίον του κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, πάσχεις ὅ,τι καὶ πλησίον μου.

ΕΛΕΝΗ

Νὰ μοὶ εἴπῃς ποία εἶναι ἡ Στύγα, εἰς τὴν ὁποίαν ὀρκίζεσαι. . . . ὁ Λίλης εἶναι ὁ ἀδελφός μου Περικλῆς.

ΦΙΛΗΜΩΝ

Θεοὶ! οἷα ἀπάτη.

ΕΛΕΝΗ

Ποία εἶναι ἡ Στύγα;

ΦΙΛΗΜΩΝ

Λίμνη εἰς ἣν ὀρκίζοντο οἱ ἀρχαῖοι. . .

ΕΛΕΝΗ ΦΙΛΗΜΩΝ (ὁμοῦ χαριέντες).

Ἄ! ζηλοτυπία ζηλοτυπία ζηλοτυπία.

Ἐν Ἐρμουπόλει, Ὀκτώβριος 1885.

X

